

CUDOWIDZ (1) *sb m*

N pl cudowidzowie.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Ten, który widzi cuda; tu iron: Nuż zaśię owé mowy [...] niewolnicy y cudowidzowie Aziátyczcy: y ci połóm wáńzý K. M. zádawali/ iákoby wczypuiąc/ że wáńzá kró: M. Tátary/ obrzezánce w okowách zátzymawác raczyíz *OrzJan* 88.

ZZa